
Tuula Rokka

Aino ja Rock

AINO JA ROCK

TUULA ROKKA

Omistettu pojalleni Artulle ja hänen
tyttarelleen Isalle.

Punkkareille, rokkareille, Tsaikovskille
sekä kaikille oman tien kulkijoille ja
omilla aivoillaan ajatteleville.

Let There Be Rock.

2020 Tuula Rokka

Kustantaja: BoD – Books on Demand,

Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand

Nordestedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-2511-5

Kirja on kertomus erään pojan ja hänen äitinsä
taipaleesta pojan musiikkimaailman pyörteissä.

1950-luvun bluesin juurilta 1980-luvun rock'n
rolliin.

Ekaluokalta elämän kouluun.

Pojan synty

On elokuu ja lauantai-ilta. Ainon alavatsa kuiskii taas. Se kuiskaili jo heinäkuussa, Aino kuuli sen, mutta hän ei rohjennut tehdä aloitetta. Hän on häveliäs ja arka ihminen. Hän jähmettyy, kun pitäisi uskaltaa olla fyysisesti hellä. Hän vaan on sellainen. Ei hän sitä itsekään käsitä, miksi. Hänellä on rakastava ja elämänläheinen aviomies. Mies on onneksi ihan eri sorttia. Elämä on elämistä varten. Ei hän jaksakaan käsittää Ainon jahkailuja ja loputtomia pohdintoja, varsinkaan nyt, kun he ovat jo aviossa. Seurusteluaikana se menetteli. Oli aina porukkaa ympärillä. Nyt olisi perheen perustamisen paikka. Aino on miehen mielestä kuin unimaailmassa, on kuin seinälle maalattu pieru. Häntä jo joskus omissa ajatuksissaan kaduttaakin tuollaisen haaveilijan vaimoksi ottaminen.

Heinäkuussa Ainon munasolu kuiski Ainolle: ”nälkä, nälkä, elämän nälkä...kuolen, kuolen, nälkään kuolen”. Ja niin munasolu joutui poistumaan verisenä elottomana möykkynä Ainon kohdusta. Aino on huojentunut ja ei huojentunut. Hän

mieltii, että miksi häneen on pantu kaksi vastakkaista halua.

Halu ja Haluttomuus.

Koittaa elokuu ja lauantai. Munasolu kuiskii taas, ehkä jopa paljon lujempaa kuin heinäkuussa, Ainolle: ”jano, jano, elämän jano... tule, tule janoni sammuttaja!”

Aino on saanut työpaikan. Uskaltaisiko sittenkin? Luonto imaisee Ainon haluttomuuden. Lisääntymishalu voittaa Ainon elämän pelon.

Reino tuskin ymmärtää, mitä oikeasti on tekeillä. Ainon aivoissa soi alkuhämmennyksen jälkeen musiikki.

Kitara soi rytmikkään kiihkeästi: luodaan, luodaan, elämää luodaan... juodaan, juodaan elämän hunajaa...Munasolu kiljuu ja hyppii riemusta suu ammoltaan. Rumpusoolo...Naps. No more, ei enää!

Munasolu pistää tiukasti suunsa kiinni. Kitarasoolo vingahtelee voitonriemuisesti, viulut yhtyvät glooriaan, ylistämään yhdessä kitaran kanssa jotakin suurta, jotakin kaunista, silmiä, korvia, käsiä ja jalkoja, uutta elämää. Kitara kyynelehtii ilosta ja lirauttelee vielä taiturimaisen hellät ja kosteuttavat sadepisarot uuden kasvun päälle. Musiikki

tyyntyä ja rauhoittuu. Aino tietää, että jokin hänessä on saanut alkunsa.

Ainolle ei ole yllätys, että kuukautisia ei enää tule. Reinolle se on ilouutinen. Vihdoinkin tuo vaimo saa jotakin aikaiseksi.

Hytti

Isä on merimies, perämies ja kippari. Hän päättää rakentaa pojalle hytin. Heillä käy paljon kavereita pojan kanssa leikkimässä, milloin pojat ovat inkkareita, milloin taas kovia rumpalipoikia.

Isä on ovelan näköinen. Piirtelee paperille suunnitelmiaan. ”Pieni varastohuoneen ikkuna jää tietysti paikoilleen. Mitäs seiniin pantaisiin? Valmista levyä. Se on kai parasta ja järkevintä. Puun väristä tietysti. Laivalta sellainen messinkinen, pitkulainen lamppu, jollaisia hyteissä käytetään”. Isä on sellainen yksinpuuhastelija. Ei paljon kerro suunnitelmistaan. Poika seuraa isän ilmeitä ja paperille tulevia viivoja. ”Varaston perällä on vaatetankoja. Rakennanpa niiden eteen seinän. Ensin pitää pystyttää tukipuut ja sitten levystä

seinä. Hmmm? Seinä on viisasta katkaista noin kuudenkymmenen sentin korkeudelta. Yläosaan tulevat ovet, joten siellä voi edelleen säilyttää takkeja tangossa riippumassa ja alaosaan lattialle voi sitten pudottaa kaikenlaista muuta säilytettävää tavaraa. Jees! Jatkoksi rakennan hyllystön. Ovi pitää tietysti myös siihen laittaa. Totta kai. Hyvältä vaikuttaa. Sinne hyllyille poika saa laittaa omia tavaroitaan ja vaatteitaan. Joopa joo. Hytin peräseinä tai takaseinä onkin nyt valmis. Käytännöllistä”, myhäilee isä perin tyytyväisenä. ”Läksyjen tekemistä varten vielä kirjoitustaso ja pari hyllyä. Noin.”

”Onkohan laivassa tuollaiset hytit?” miettii poika, kun isä selittää hänelle suunnitelmaansa.

”Laivassa täytyy kaikki tilat käyttää järkevästi”, sanoo isä ikään kuin olisi arvannut pojan ajatukset.

Isä kertoo vielä mielessään suunnitelmansa: ”Vasemmalla seinustalla on siis pieni varastoikkuna ja patteri. Lattia uusitaan. Muovimatto. Pojan sänky tulee patterin viereen ja se laivasta tuotu messinkilamppu sängyn päättyyn. Poika näkee

lukea. Peiteseinä peräseinälle ja oikealle seinustalle kirjoitustaso ja pari hyllyä.”

”Miltäs suunnitelma vaikuttaa?” tiedustelee isä Ainolta ja pojalta.

”Messinkiä ja puuta eikä tuo taida tulla kovin kalliiksikaan”. Aino on tyytyväinen. Hän rakastaa kaikkea uutta. Sisustaminen ja rakentaminen on kivaa.

Poika on epäröivän näköinen ja hyplää hermostuneena tyynyn kulmaa.

”Mikä huolestuttaa?” tivaa äiti.

”Musiikki. Mää tahtoisin kuunnella musiikkia”.

”Ei se ole ongelma”, vastaa isä. ”Tuohon peräseinälle tulee pieni matala kaapisto ja sen päälle kasettiradio ja levysoitin. Minä hommaan”

Pojan ilme kirkastuu.

Isä on toiminnan mies. Parin viikon kuluttua kaikki on valmista. Siitä tuli hyvä hytti.

Aika on kulunut. Isä on merillä ja äiti on pojan kanssa kotona. Käy kyllä päivisin työssä. Niinpä niin. Sehän se tavoite oli ja opiskelun tarkoitus. Pojan serkkutyttö Arja on onneksi saatu poikaa hoitamaan äidin työpäivinä. Arja on juuri ripiltä päässyt. Äiti maksaa hänelle pientä korvausta. Arja on välttämätön apu.

Äiti tuntee olevansa vielä itsekin lapsi. Tuntuu usein hyvin yksinäiseltä ja turvattomalta elämä. Taakse ovat jääneet opiskelukaverit ja kauas on jäänyt lauman mukanaan tuoma turva. Äiti on nyt vieraalla paikkakunnalla ja omillaan. Siskoja kyllä on, mutta yksinäisiä iltoja, lauantai- ja sunnuntaipäiviä on riittämiin.

Äiti on ollut aamupäivällä pojan kanssa ulkoilemassa. Miksi hän koki olevansa autiomaassa? Huomenna on työpäivä ja se ahdistaa. Poika ei voi siinä häntä auttaa. Siskoja on ja heille voi toki soittaa puhelinkopista, mutta eivät hekään voi muuta kuin sanallisesti taputtaa olalle ja toivoa parasta.

Poika nukkuu. Äiti yrittää keskittyä TV:stä tulevaan keilaotteluun. Voi että se tuntuu tylsältä! Ei se ole keilaottelun syytä, vaan äidin oman sisäisen turvattomuuden syytä.

Onneksi poika herää. Pojasta tarttuu äitiin elämäniloa ja ahdistus huomisesta töihin menosta hieman hälvenee.

Istuva Härkä

Istuva Härkä on tuossa, hänen sotilaitansa riviin väijymään tuonne, Tomahawk kukkulalle ja Hullu Hevonen tiedustelemaan. Valkonaamat ovat tulossa. Istuva Härkä on nähnyt enneunen. Täältä tulevat valkonaamat, kokonainen armeija. Hemmetti. Mihin valkonaamojen eversti on joutunut?

”Äitii, yks eversti puuttuu?”

”Kyllä se siinä inkkaripurkissa on, katso lattialta.”

”Löytyi. Oli pudonnu koko ratsuväkensä kanssa matolle.”

”Hyvä on. Laita sitten jokainen inkkari ja länkkäri takaisin purkkiin ja kansi kiinni, etteivät häviä.”

”Suu kiinni, äiti! Nyt täytyy lähteä saartamaan Custerin ratsuväkirykmenttiä. Me lyödään ne viimeiseen mieheen!”

Poika jatkaa leikkiänsä:

”Me järjestetään valkonaamoille ansoja ja koukkuja. Me jujutetaan niitä. Punainen Pilvi ja Variksenjalka ovat mestarillisia harhauttajia ja hyviä ampujia. Kyllä nirri lähtee valkonaamoilta. Tomahawk antaa merkkejä kukkulalta ratsuväen liikkeistä. Ratsuväki yrittää saartaa meidät kolmelta taholta, mutta eipä onnistu, ei. Istuvan Härän inkkarit hiipivät hiljaa heidän takapuolelleen ja nuolittavat sieltä joka ukon. Yllättävät koko ratsuväen niin kuin puhvelilauman. Ovat taitavia. Taistelu on voitettu ja hevoset varastettu. Nyt tanssimme vielä aurinkotanssin voiton kunniaksi. Vanhemmat ja viisaimmat ukot menevät polttelemaan piippuansa ja nauttimaan vaimojensa valmistamia aterioita.”

”Onkos läksyt luettu?” tivaa äiti.

”En mene kouluun. Olen Istuvan Härän poika ja me ollaan juuri lyöty Amerikan ratsujoukko tuusan nuuskaksi. En halua kouluun.”

”Mene vaan kouluun. Joutuisit ehkä huomenna puhvelinmetsästyksen”, toteaa äiti.

”Ei lasten tartte siellä mennä kouluun eikä puhvelinmetsästyksen. Sää et ymmärrä mitään.”

Äiti!h!

”Joo. joo. Täällä ollaan.”

”Onneks huomenna on lauantai. Ei tartte mennä kouluun.”

”Mikä siellä nyt niin kamalaa on?” tiedustelee äiti.

”Kaikki, ihan kaikki. Opet on ihan tietämättömiä. Musiikki on ihan paskaa. Tipitiitä ja muita lurituksia. Ei voisi vähempää kiinnostaa. Ostatko, äiti, mulle jonkun kunnon levyn. Rockia sen olla pitää. Ostatko?”

”Joo, joo. Mennään yhdessä kaupoille. En minä tykkää enkä ymmärrä rock´n rollista mitään. En osaa ostaa, joten mennään yhdessä”, vastaa äiti pojalle ja miettii Irania. Ajatollah Khomeini on kieltänyt musiikin esittämisen Iranin radiossa ja televisiossa, koska musiikki tylsistyttää aivot. ”Näinköhän tässä nyt käy?” miettii äiti. Suomea Khomeinin mielipide ei näytä

paljoa hetkauttavan, koska ensimmäinen Provinssirock saatiin järjestää viime kesänä Seinäjoella.

”Tulkaa tänne pojat. Tänne varastohuoneeseen. Mulla on uus levy. Rockia! Kyllä me saadaan olla täällä ihan vapaasti. Tää on mun mesta. Tehdään noista pahvilaatikoista rummut. Mää haen yläkerrasta kattilankansia. Mää soitan kitaraa. Oon kuunnellu ja opetellu yhden kipaleen. Kuunnellaan se ja yritetään sitten soittaa se yhdessä.”

Niin he sitten rupeavat musisoimaan. Laittavat geeliä tukkaan, harjaavat hiukset kukonharjalle kuten ”Aikka” Hakalalla. Poika soittaa mielestään kitaraa hiton hyvin, mutta laulupuoli ei tahdo oikein sujua. Vanhempi naapurin poika on ollut jo Teddy and the Tigersien keikalla ja osaa laulaa. Antavat hänen yrittää, mutta ei pojan laulu sovi ollenkaan rockabilly-meininkiin. He päättävät yhteistuumin jättää toistaiseksi koko laulupuolen pois kuvioista. Poika lukee ahkerasti Suosikki-lehteä. Sieltä saa hyviä vinkkejä Rock’n rollista ja rockabilly-musiikista, joista hän tykkää.

Kädet ylös, äiti! Diinari vai punkkari?
Lämminhenkinen tarina pojan lapsuudesta
ja hänen äidistään.
Musiikista ja elämästä.
Let There Be Rock.

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi